

Nicolas C. Demetry – Edwin L. Clonts: A lélek ébredése (Bioenergetic Kiadó, Budapest, 2007)

Ismertető

A modern pszichológia és Jézus misztikus tanításainak gyakorlati integrációja

Elismert tény, hogy a lelki egészség és a spiritualitás között kapcsolat van. A vallásnak a lélektannal és a különböző személyiségtanokkal való szerves összeillesztése azonban eddig még nem sikerült, hiszen szinte lehetetlen összekötni az emberi felfogás egységes területeit a vallás sokféle, néha egymásnak is ellentmondó dogmaival. Pedig a maga módján mindegyik vallás az egyetemességre törekszik; lennie kell tehát valamilyen megfogható, közösen elfogadható nézőpontra, amelynek segítségével a vallásos tapasztalás termékenyen tudna kapcsolódni a modern pszichológiához.

A könyv szerzői úgy találták, hogy e dilemma megoldásának egyik kulcsa Jézus életének és tanainak tanulmányozásában rejlik. Bár külön-külön jutottak erre a felismerésre, Daszakolsz, a Cipruson élő misztikus ösztönzésére közös célra szövetkeztek. Emlékének adózva, ebben a könyvben a kollektív vallásfilozófiát, az egyéni spirituális tapasztalatokat és a modern pszichológiát kísérik meg egységbe illeszteni Jézus élete, az enneagram személyiségtípusai, az energiatest szerkezete és a csakraközpontok tanulmányozásával.

Az egyes fejezetek témái ábrákkal, gyakorlatokkal, esettanulmányokkal egészülnek ki, és olvashatunk egy Daszkaloszsal folytatott személyes beszélgetést is. A könyvből megtudhatjuk, hogy melyek az enneagram által leírt különböző személyiségtípusok főbb problémái, gyengeségei, és azok milyen erényekké, pozitív minőségekké alakíthatók át a szeretetre épülő spirituális gyógyítás során.

A szerzők szándéka, hogy a könyv gyakorlati alkalmazásával segítséget nyújtsanak az olvasónak abban, hogy saját vallása élőbbé váljon, hogy oldódjanak a szeretettől elválasztó zárak, és felébredjen szívünkben a szeretet emléke.

Ízelítő a könyvből

„Az elkülönülés naponta ismétlődő folyamata, amellyel újra meg újra megszakítjuk a kapcsolatot önmagunk Forrásával, sokkal inkább felejtés és tudatosság eredménye, semmint gonosz szándéké. Mi mással tudnánk egyébként magyarázni, hogy a keresztre feszítést és a halált választjuk az élet és a szabadság helyett? A csecsemő születés utáni elszakadási folyamatát vizsgálva könnyebben megérthetjük, melyek azok az alapérzések, amelyek a Teremtőtől való elkülönültség tudatállapotát jellemzik.

Az első „felejtés”, vagyis elkülönülés, akkor történik meg, amikor születésünk után a formák világába lépünk. Eleinte még nem észleljük magunkat különlévőnek a szüleinktől, mi magunk vagyunk a szüleink is. Ahhoz, hogy egyedi lélekidentitást nyerjünk, elengedhetetlen, hogy önmagunkat fokozatosan különálló egyénként érzékeljük. Ez a különválás történhet pszichológiailag érett szakaszban, túl későn és idő előtt; történhet szeretettel vagy bírálattal, biztonságban vagy félelemben. Hogy mit gondolunk magunkról akkor, amikor már rájövünk, hogy nem a szüleink vagyunk, azt sokféleképpen meghatározza az elszakadás módja.

A család felbomlásának gyakori következménye, hogy megszűnik a nagycsalád nyújtotta segítség, és az anyagi gondok megnőnek. Lehet, hogy egyik szülő sem tud otthon maradni a kicsivel a kritikus korai kötődési időszakban. Társadalmunkban az idő előtti elszakadás és az ebből következő elégtelen kötődés egyre gyakrabban válik az alapvető lelki sérülések forrásává. Ezek a korai érzelmi sérülések nagyban hozzájárulhatnak az Isten-tudattól való elidegenedésünkhöz.

John és James Robertson kutatók úgy találták, hogy a korai elszakadásra adott válasz három szakaszban jelentkezik. Ezek a tiltakozás, a kétségbeesés és a visszahúzódás. A tiltakozás a dühös sírásban, szeszélyes, dacos magatartásban nyilvánul meg, a gyermek nem fogad el semmilyen más, az anyát helyettesítő személyt. A kétségbeesést nyöszörgés, csendes sírdogálás, bánatos arckifejezés, vagyis depresszió jelzi. A visszahúzódás az elszakadástól számított néhány naptól vagy egy héttől kezdve jelentkezhethet, amikor a gyermek elkezd látszólag érzélemmentesen, nemtörődöm magatartást felvenni. Bowlby és Robertson ezt így magyarázza: „A visszahúzódás a szeretetérzések elzárása, sokarcú válasz a veszteségre: bünteti vele a személyt, amiért az elhagyta őt; maszkírozott düh, hiszen a dühös gyűlölet az elhagyásra adott egyik legfőbb válasz; lehet védekezés is, amely órákig, napokig vagy egy életen át tarthat – védekezés az <újra szeretni és újra veszíteni> kínja ellen”.

Az idő előtti elszakadás e három következménye meghökkentő megfelelést mutat a személyiség típusok enneagram-rendszerének három fő sérülési területével. Ott a 8-9-1 ponthármas elsősorban a *cselekvőközpontjában* sérül, s az ebből szerzett szenvedélye a düh lesz (tiltakozás). A 2-3-4 ponthármas elsődlegesen az *érzőközpontjában* sérül, ami a bánat szenvedélyét váltja ki (kétségbeesés). Az 5-6-7 hármas sérülése a *gondolkodási központban* a félelem kialakulásához vezet (visszahúzódás). Ez a három központ a hasnak, a szívnek, és a fejnek felel meg a II. fejezetben tárgyalt metaforikus Krisztus testen. Mint már utaltunk rá, ezeknek a központoknak nincsen valódi anatómiai megfelelésük vagy értelmük, s hogy minden félreértést elkerüljünk, a továbbiakban mellőzni fogjuk az anatómiai kifejezések használatát.

Bármi vezetett is a személyiség különválásához és az ezzel járó érzelmi sérüléshez, ahhoz, hogy a képzelt veszélyt túl tudja élni, valamilyen stratégiát kell kifejlesztenie. Az enneagram mind a kilenc személyiség típusa egy-egy előre kiszámítható túlélési stratégia köré szerveződik. Magasabb szinten azonban a lélek munkálkodik: célja az, hogy a jelenszemélyiséget valós értékekből álló entitássá alakítsa át. Ezen a tapasztalaton keresztül jut majd el az Én-tudatnak abba a szakaszába, amiért eleve inkarnálódott, amikor magát végre mint szeretetet ismeri fel.”